

[Elsø-Merete Ross.]

tage hensyn til specielle behov og til at finde frem til en rimelig balance mellem parternes ønsker og krav. Det synes jeg lyder meget tiltalende.

På mit partis vegne tilsiger jeg en velvillig behandling af lovforslaget i udvalget.

Herluf Rasmussen: Det må vist erkendes, at rent aldersmæssigt er den lov, der foreslås ændret, en gammel svend, men man må samtidig erkende, at de gamle lovmagere gjorde deres arbejde temmelig godt, al den stund grundstammen i den oprindelige lov har kunnet bestå helt op til vore dage kun underkastet spredte skønhedsbehandlinger. Dog synes det mig bemærkelsesværdigt, at netop skiftelovens kapitel 6, som er så nært knyttet til den almindelige lovgivning om formueforhold mellem ægtefæller, trods de mange ændringer i familielovgivningen, bl. a. affødt af kvindens forbedrede stilling, næsten har formået at klare sig igennem indtil marts 1925 og siden da ikke har været underkastet ændringer.

Hvis man ikke ligefrem hører til inderkredsen, er man ikke forvænt med, at fremsatte ønsker efterkommes, og selv om det så smukt hedder i den højtrædede justitsministers fremsættelsestale, at det foreliggende lovforslag imødekommer ønsker, som er fremsat tidligere ved forhandlinger her, er det nok mere tilfældigt.

Jeg skal nok vare mig for at starte en manuduktionslignende indledning om dette vanskelige forslag om skiftelov. Jeg har med meget stor interesse hørt indlæggene fra det ærede medlem hr. Wingsøe, det ærede medlem hr. Ib Thyregod og det ærede medlem hr. Hagen Hagensen, og jeg kan sige, at de synspunkter, jeg har i denne sag, ligger på linje med disse, selv om jeg må indskrænke mig til at se på problemerne med en lægmands øjne.

Jeg har forsøgt ved en gennemgang af dette lovforslag at se lidt på, om der var noget, som kunne støde en sådan lægmandsindstilling, men jeg har ikke fundet noget væsentligt. Jeg kan helt og fuldt tilslutte mig, at man bibeholder den gamle hovedregel, at ved separation og skilsmisse deles fællesboet lige mellem ægtefællerne, men samtidig erkender man — og det synes jeg er et fremskridt — at netop lighedeling i

visse boer kan være højst urimelig. Det af justitsministeriet nedsatte ægteskabsudvalg har da også været enig om, at hovedreglen må kunne fraviges, og har formået at få sine synspunkter med i det her foreliggende lovforslag. Tilmed er der også håb om, at de synspunkter, som ægteskabsudvalget har fremført i betænkningen, vil være grundlaget for arbejdet i skifteretterne.

Derudover har jeg kun nogle enkelte bemærkninger at gøre til den foreslåede § 65, men disse bemærkninger lægger jeg til gengæld også megen vægt på at man hører, og jeg er i den lykkelige situation, at nogle af mine forgængere på denne talerstol har haft den samme tanke som jeg.

Ifølge § 65 pålægges det skifteretten at påbegynde skiftebehandlingen med en registrerings- og vurderingsforretning. Det kunne i den forbindelse være nærliggende at udtale håbet om, at man ved sådanne vurderinger i højere grad skelede til tingenes virkelige værdi. Når der i henhold til skiftelovens § 48 åbnes mulighed for at få urigtigt ansatte ting omvurderet, ligger der naturligvis heri en beskyttelse, men det er min opfattelse, at man ved vurdering af fast ejendom — og også ved omvurdering — er tilbøjelig til i meget høj grad at følge de offentlige vurderinger, som endnu ligger meget langt fra den reelle salgsværdi, og en for lav vurdering vil afgjort komme den til skade, som f. eks. ifølge den foreslåede § 70 a må affinde sig med, at ægtefællen løber af med den faste ejendom.

Så vidt jeg kan se, vil der være en mulighed for, at dette lovforslag kan gøres færdigt på relativt kort tid, i hvert tilfælde så betids, at udvalgsbehandlingen kan afsluttes samtidig med arbejdet i udvalget vedrørende arve- og skiftelov, og fra vor side kan velvillig behandling påregnes.

Rimstad: Jeg mener, at det er et betryggende vidnesbyrd om, at ro og stabilitet på vigtige områder af det danske samfundsliv hersker, at grundlaget for hele vort arve- og skifteretlige system den dag i dag er baseret på et stort set hundredårigt lovkompleks: arveforordningerne af 1845 og skiftelovene af 1874. På den anden side er der næppe tvivl om, at det nu er på tide, og vel nok har været det et stykke tid, at reglerne på disse områder revideres og brin-